

Arrest

nr. 234 951 van 7 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal vooreerst op dat de door verzoekster aangehaalde problemen, zowel met haar echtgenoot als met haar schoonfamilie, geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. De vaststelling dat verzoekster en haar zoon geslagen en psychologisch onderdrukt worden door haar echtgenoot en haar schoonfamilie, voornamelijk haar schoonbroer, is, zo luidt het, vanzelfsprekend betreurenswaardig, maar is louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard, aldus de commissaris-generaal die voorts nog wijst op verzoeksters verklaringen nooit problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten.

Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij naar aanleiding van het huiselijk geweld en de bedreigingen geuit door haar echtgenoot en schoonfamilie geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met haar echtgenoot zou komen, geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op het geheel van zijn bevindingen is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat verzoekster niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende aantoonde dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter geen afbreuk doet aan of een ander licht werpt op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Verzoekster blijft hier echter in gebreke, zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast.

Immers, verzoekster betwist en bekritiseert weliswaar, doch ze weerlegt of ontkracht geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar wordt "vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat u naar aanleiding van het huiselijk geweld en de bedreigingen geuit door uw echtgenoot en schoonfamilie geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met uw echtgenoot zou komen, geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde meermaals, minstens acht keer, een aangifte te hebben gedaan bij de politie vanaf een jaar voor uw vertrek eind 2018 (CGVS, p. 5). Uw man belde zo mogelijk zelf naar de politie met de vraag u te komen halen omdat hij u anders zou doden. Maar nadat ze hem dan 's nachts op het commissariaat hielden, lieten ze hem 's ochtends gewoon direct weer vrij, waarna het nog erger werd voor u (CGVS, p. 6, 10). Uw stelling dat u nooit geholpen werd door de autoriteiten omdat uw schoonfamilie heel wat banden heeft met de politie van Shkodër, kan echter niet weerhouden worden. Er dienen immers vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen dat familieleden en vrienden van uw schoonfamilie bij de politie werken (CGVS, p. 6-7). Gevraagd wie er van uw schoonfamilie werkzaam was op het politiecommissariaat, haalt u uiterst algemeen aan dat het een politieofficier betreft die familie van uw echtgenoot is. Daarnaast zouden uw echtgenoot en zijn broer ook heel wat vrienden hebben bij de politie. Vreemd genoeg kan u echter geen enkele persoon bij naam benoemen die uw echtgenoot zou bevoordelen in het conflict dat u met hem heeft (CGVS, p. 6). En behalve die ene politiechef kent u van geen enkele andere persoon de functie (CGVS, p. 7). Uw wel zeer beperkte kennis over de personen die op het politiecommissariaat werkzaam zijn en u geen eerlijke behandeling zouden hebben gegeven telkens u er een klacht tegen uw echtgenoot wou gaan indienen, ondermijnt uw geloofwaardigheid er niet geholpen geweest te zijn. De mogelijke banden van de agenten van Shkodër met uw schoonfamilie en het eventuele machtsmisbruik daardoor heeft u echter nooit aangekaart (CGVS, p. 10). Bovendien zijn ook uw verklaring over wat er op de rechtbank gebeurde op zijn minst merkwaardig te noemen. U haalt aan dat u na de politie te

hebben gechanteerd dat u naar de pers zou stappen uiteindelijk een contactverbod bewerkstelligde, maar u op het moment dat u voor de rechter moest verschijnen uw aanvraag toch weer introk (CGVS, p. 8,9). De reden hiervoor is dat de dag voordien u en uw zoon zeer hardhandig werden aangepakt door uw echtgenoot en uw schoonfamilie. Op de vraag waarom u dan net niet hebt doorgezet bij de rechter op dat moment, zegt u dat de rechter de beste vriendin van uw schoonzus was (CGVS, p. 9). Vreemd genoeg weet u enkel dat het een blonde dame betrof, maar herinnert u zich haar naam niet, hoewel het dus de vriendin van uw schoonzus zou zijn geweest (CGVS, p.9). Nog opmerkelijker is dat het vonnis dat u ter staving neerlegt net wel wijst op het feit dat er een rechterlijke uitspraak in uw dossier is gevallen. Het vonnis haalt aan dat er een zitting plaatsvond op 3 februari 2018 waarin het contactverbod van de politie werd bevestigd tot en met 22 februari 2018 om 10 uur 's morgens (stuk 2; CGVS, p. 9). Dit vonnis werd bovendien ondertekend door een mannelijke rechter, genaamd A.(...) C.(...), en zijn weliswaar vrouwelijke collega R.(...) G.(...), en stelt plechtig dat indien u niet akkoord ging met de uitspraak u een beroep ertegen kon indienen (CGVS, p.6). Uit dit vonnis blijkt dan ook geenszins dat u in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben. Tot slot is het tekenend voor de vaststellingen dat u onvoldoende beroep hebt gedaan op de nationale autoriteiten in Albanië dat u aanhaalt dat het uw eigen schuld is dat u niet naar Tirana bent gegaan. Nochtans heeft u weet dat er in Tirana een gelijkaardig geval was waar een vrouw aangifte is gaan doen tegen haar man die nadien door de autoriteiten effectief werd gearresteerd (CGVS, p 6). U bent echter nooit naar een ander kantoor behalve dat in Shkodër gegaan, ondanks de verweven banden tussen de agenten daar en uw schoonfamilie (CGVS, p. 10). U bent nooit naar Tirana gegaan, zegt u, enkel en alleen uit angst omdat u er nog nooit heen bent gegaan en omdat Tirana groot geworden is en de skyline er bestaat uit veel appartementsgebouwen (CGVS, p. 6 - 8). U benadrukt dat dit de enige reden is waarom u niet naar Tirana durfde gaan. Deze verklaring is niet ernstig. Vanzelfsprekend kan internationale bescherming slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. Overigens heeft u, zoals reeds aangestipt, het door u aangehaalde wangedrag door de politie, die geen onderzoek zou hebben gevoerd en u zou hebben weggestuurd, op geen enkele manier aangeklaagd (CGVS, p. 10). Zelfs niet wanneer de politieagenten uw zoon aan de oren trokken en sloegen, nadat hij ook door uw schoonbroer hardhandig werd aangepakt (CGVS, p. 11). Uw verklaring dat de autoriteiten in het algemeen corrupt zijn en de ngo's die burgers moeten helpen niets voorstellen, kan evenmin weerhouden worden. U haalt zelf aan niet op de hoogte te zijn dat er instellingen bestaan waar burgers corruptie bij de autoriteiten kunnen aankaarten (CGVS, p. 11-10), wat vanzelfsprekend vreemd is in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt en die hieronder wordt toegevoegd. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er echter precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt namelijk dat, in tegenstelling tot uw bewering dat de autoriteiten corrupt zijn en de ngo's die burgers moeten helpen niets voorstellen, in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en

institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 26 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. Er dient echter opgemerkt te worden dat u zelfs niet geprobeerd heeft te achterhalen waar er bijvoorbeeld vluchthuizen te vinden zijn in Albanië voor vrouwen op de vlucht voor huiselijk geweld en dat u niet wist bij wie u uw kind dan zou kunnen achterhalen (CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat in bepaalde vluchthuizen moeders ook hun oudere zoon mogen meenemen. Kinderen kunnen blijvend naar school gaan. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.” (eigen onderlijning)

Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om aan voormelde vaststellingen afbreuk te doen of deze in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster gaat in het verzoekschrift niet of nauwelijks in op, minstens slaagt zij er niet in een ander licht te werpen op voormelde concrete vaststellingen in de bestreden beslissing dat o.a.: (i) haar verklaringen niet overtuigen en zij een erg beperkte kennis heeft omtrent de personen die op het politiecommissariaat in Shkodër werkzaam zijn en die haar, omwille van hun band met haar schoonfamilie of om andere redenen, geen eerlijke behandeling zouden hebben gegeven telkens zij er

een klacht tegen haar echtgenoot wilde indienen, (ii) zij de mogelijke banden van de agenten van Shkodër met haar schoonfamilie en het eventuele machtsmisbruik hierdoor nooit heeft aangekaart, net zoals zij het door haar aangehaalde wangedrag door de politie op geen enkele manier heeft aangeklaagd, (iii) haar verklaringen over wat er op de rechtbank gebeurd is merkwaardig te noemen zijn en uit het door haar neergelegde vonnis geenszins blijkt dat zij in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben, (iv) zij nooit naar een ander politiekantoor behalve dat in Shkodër is gegaan, ondanks de beweerde verweven banden tussen de agenten daar en haar schoonfamilie, en zij niet naar Tirana is gegaan en de door haar aangehaalde uitleg hiervoor niet afdoende en geenszins ernstig is, en (v) zij voorts onder meer niet geprobeerd heeft te achterhalen waar er bijvoorbeeld vluchthuizen zijn in Albanië voor vrouwen op de vlucht voor huiselijk geweld.

De in het verzoekschrift voorgehouden "onwil vanwege de Albanese autoriteiten om aan verzoekster de gevraagde hulp te bieden" valt moeilijk te rijmen met het door haar neergelegde vonnis van februari 2018, waarin het contactverbod van de politie wordt bevestigd en waarin wordt gesteld dat indien verzoekster hiermee niet akkoord gaat zij hiertegen beroep kan indienen. Uit dit stuk en uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij wel degelijk toegang had/heeft tot en beroep kon/kan doen op de Albanese autoriteiten met betrekking tot haar problemen en dat de Albanese autoriteiten wel degelijk naar aanleiding hiervan hebben opgetreden en actie ondernamen.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeksters echtgenoot na het verstrijken van de duur van het contactverbod opnieuw in zijn oude gewoonten herviel, blijkt uit niets en verzoekster toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om hiervan opnieuw aangifte te doen en/of hiervoor klacht in te dienen.

Met haar selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, toont verzoekster niet aan, en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Zij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen van huiselijk geweld vanwege haar agressieve en gewelddadige echtgenoot, die haar en haar zoon terroriseerde, geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De door verzoekster neergelegde gegevensdrager met foto's en filmpjes (waarbij geen vertaling is gevoegd) zijn geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden voor verzoekster in Albanië. Waar er in dit verband in het verzoekschrift op wordt gewezen dat "Door zich voor de ogen van verzoekster uit te kleden en zijn geslachtsdelen vast te nemen en deze ostentatief toont aan verzoekster terwijl hij kwetsende commentaar geeft aan verzoekster, wilt haar echtgenoot zijn almacht demonstreren en aan verzoekster duidelijk maken dat hij onaantastbaar is en dat geen enkele instantie in het land hem enige beperking kan opleggen.", kan worden gewezen op voornoemd vonnis van februari 2018 waarbij het contactverbod wordt bevestigd en waaruit aldus blijkt dat verzoeksters echtgenoot toch niet geheel zo onaantastbaar is als hij zich waant en de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden en al beperkende maatregelen jegens hem hebben getroffen.

Verzoekster voert voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. *Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 januari 2020, verwijst verzoekende partij naar de usb-stick die zij heeft ingediend samen met haar verzoekschrift. Verzoekende partij licht toe dat de filmpjes door haar werden gemaakt en doorslaggevende elementen aantonen. Zij licht toe hoe zij haar man ongegeneerd in zijn onderbroek of terwijl hij zich uikleed en haar beledigt kan filmen. Zij wijst erop dat het gedrag van haar echtgenoot aantoont dat hij zijn almacht wil demonsteren terwijl hij zou moeten weten dat zij de filmpjes zou kunnen gebruiken. Verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenoot eerder werd veroordeeld. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij de autoriteiten niet kan aanspreken uit angst voor haar echtgenoot.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 6 januari 2020 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar vluchtrelaas en het wijzen op de usb-stick die zij heeft ingediend samen met haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Door louter te stellen dat zij angst heeft voor haar echtgenoot, maakt zij, gelet op de in voornoemde beschikking opgenomen grond, geenszins aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen van huiselijk geweld vanwege haar agressieve en gewelddadige echtgenoot, die haar en haar zoon terroriseerde, geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

Waar verzoekende partij wijst op de usb-stick die zij heeft neergelegd, herneemt de Raad het volgende: *"De door verzoekster neergelegde gegevensdrager met foto's en filmpjes (waarbij geen vertaling is gevoegd) zijn geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden voor verzoekster in Albanië. Waar er in dit verband in het verzoekschrift op wordt gewezen dat "Door zich voor de ogen van verzoekster uit te kleden en zijn geslachtsdelen vast te*

nemen en deze ostentatief toont aan verzoekster terwijl hij kwetsende commentaar geeft aan verzoekster, wilt haar echtgenoot zijn almacht demonstreren en aan verzoekster duidelijk maken dat hij onaantastbaar is en dat geen enkele instantie in het land hem enige beperking kan opleggen.”, kan worden gewezen op voornoemd vonnis van februari 2018 waarbij het contactverbod wordt bevestigd en waaruit aldus blijkt dat verzoeksters echtgenoot toch niet geheel zo onaantastbaar is als hij zich waant en de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden en al beperkende maatregelen jegens hem hebben getroffen.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS